

www.galarna.si

Johanna Lindsey: *Prisoner Of My Desire*

Prevod: Esther Košir

Copyright © 1991 by Johanna Lindsey

*Published by arrangement with Avon Books, an imprint of
HarperCollins Publishers.*

© za Slovenijo: Hiša knjig, Založba KMŠ 2016

Vse pravice pridržane.

*Brez predhodnega pisnega dovoljenja je prepovedano uprizorjanje,
reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem, javna
priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali
njegovih delov v kakršnemkoli obsegu ali postopku, vključno s
fotokopiranjem, tiskanjem, javnim interaktivnim dostopom ali
shranitvijo v elektronski obliki.*

Slika na naslovnici: Shutterstock, Period Images

Distribucija: Avrora AS d. o. o.,

p. p. 168, 4290 Tržič

Tel. +386 (0)59 932 107

www.galarna.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Univerzitetna knjižnica Maribor

821.111(73)-3

LINDSEY, Johanna

Ujetnica poželenja / Johanna Lindsey ; prevod Esther
Košir. - 1. izd. - Maribor : Hiša knjig, Založba KMŠ, 2016

250 izv. - Prevod dela: Prisoner of my desire

ISBN 978-961-6982-87-0 (trda vezava)

COBISS.SI-ID 89258241

Johanna Lindsey

UJETNICA POŽELENJA

Prevod:

Esther Košir

1. poglavje

Anglija, 1152

Lady je bila majhne in drobne postave, visok vitez, ki je stal pred njo, pa je njeno krhkost še bolj poudaril. Njena svetlolasa glava ni segala nič višje od njegovih širokih ramen. In ko jo je z odprto dlanjo udaril po licu, je njeno telo ob tako silnem udarcu zasukalo vstran. Če ne bi imela opore, bi pri takšnem udarcu nedvomno pristala na tleh. Ampak brez opore ni bila, saj sta jo držala dva vitezova stražarja. Pokončno sta stala za njo, ji zvila roke in jo potisnila v ospredje ter se na ta način ognila udarcem, ki so bili namenjeni njej. Tako je lahko mirno prenašala udarce, ki so sledili eden za drugim, ne da bi se pri tem zgrudila.

Dogajanje je na drugi strani manjše sobane opazovala Rowena Belleme. Tudi njo sta čvrsto držala

dva stražarja, tista dva, ki sta jo odvedla v sobano, kjer je bila priča brutalnosti svojega krušnega brata. Da ne bi zakričala, si je grizla ustnice in po sredini brade ji je začela curljati kri. Po pepelnatih licih so ji kapljale debele solze. Ampak nje ni udaril. To bi se po vsej verjetnosti zgodilo, če se po takšnem prikazu resnih namer ne bi podredila zahtevam svojega krušnega brata. Zaenkrat ga potrpežljivost še ni zapustila, saj ni želel, da bi modrice na njeni poroki sprožile kakšno pripombo.

Gilbert d'Ambray takšnih pomislekov ni imel pri svoji mačehi. Lady Anne Belleme – ne, zdaj je bila Anne d'Ambray in ponovno vdova, ker je Gilbertov oče umrl – mu ni bila v nobeno korist, razen tega, da jo je lahko uporabil kot talko za Rowenino obnašanje. Rowena bi za svojo mater naredila vse. Ampak tisto, kar je tokrat Gilbert hotel od nje ...

Anne se je obrnila, da bi pogledala svojo hčerko. Na njenih licih so bili ognjeno rdeči odtisi Gilbertove težke roke, a potočila ni niti ene solze, niti iz sebe izpustila nobenega glasu. Njen zgovorni izraz je iz Rowene izvabil še več solz. Preprosto ji je govoril: *To mi je storil že tolikokrat, da mi nič ne pomeni. Naj te to ne prizadene, hči. Temu ščenetu ne daj tistega, kar hoče.*

Rowena tega tudi ni nameravala. Lord Godwine Lyons, moški, ki ga je našel Gilbert in s katerim naj

bi se poročila, je bil tako star, da bi bil lahko njen stari oče, ali, povedano po pravici, njen praded. In njena mati je govorice, ki jih je slišala o tem starem lordu, lahko potrdila, ko je Gilbert zahteval od Anne, naj prepriča Roweno, da se ukloni njegovim željam.

»Lyonsa poznam, on ni primeren za dedinjo takšnega slovesa, kot ga ima Rowena. Tudi če ne bi bila sporna njegova starost, je ime tega moškega povezano s perverznimi škandali. Takšnega zakona ne bi nikoli dopustila.«

»On je edini moški, ki se je pripravljen bojevati za njena izgubljena posestva,« je izpostavil Gilbert.

»Posestva, ki jih je zaradi pohlepa izgubil tvoj oče.«

»Ne, vsak moški ima pravico ...«

»Da krati pravice svojega soseda?« ga je prestregla Anne, polna prezira, ki ga je čutila do svojega pastorka, kar pa ni bila niti četrtnina tistega, kar je čutila do njegovega surovega očeta. »Da napada in se vojskuje vsevprek? *Da krade ženske in jih prisili v poroko, še preden pokopljejo svoje može!* Takšne pravice so možje dobili šele takrat, ko je bil za kralja postavljen tisti slabič Stephen.«

Gilbert je dejansko zardel, ampak bolj verjetno zaradi jeze kot zadrege zaradi tistega, kar je njegov oče storil Anne. V resnici je bil samo rezultat tistih časov. Takrat,

ko je umrl stari kralj Henry in je Stephen ukradel prestol Matildi, je bil komaj osemleten otrok. Kraljestvo je tedaj razpadlo na dva dela. Polovica baronov se ni sprijaznila z dejstvom, da bi jim vladala ženska, druga polovica pa je prisegla Matildi in zdaj njenemu sinu Henryju Akvitanskemu. Eden od baronov, ki je zvestobo prisegel Stephenu, je bil Hugo d'Ambray, ki je mislil, da je povsem upravičeno ubil Roweninega očeta, ki je bil Henryjev vazal, in potem prisilil vdovo Walterja Bellema v poroko z njim. Tako je dobil oblast nad vsemi Walterjevimi posestvi, ki jih je podedovala Rowena, njegov edini otrok, skupaj z zemljo, ki jo je za doto dobila Anne. V tej krivici, ki je doletela Anne in Roweno, nihče ni stopil na njuno stran, še najmanj pa kralj, ki je svoje kraljestvo spremenil v anarhijo.

V nasprotju s svojim očetom, čigar brutalnost je dopolnjevala njegova zlonamerna plat, je bil Gilbert tako kot večina moških v tistih dneh spoštljiv, kadar je bilo treba, in neotesan, kadar ni bilo, predvsem pa nagnjen k temu, da je za svojo blaginjo poskrbel na račun dela drugih mož. A ker je sedemnajst let živel v anarhiji, se njegova politika ni veliko razlikovala od politike kateregakoli drugega barona. Večina izmed njih bi se nad nesposobnim kraljem, ki je kraljestvo vodil brez kakršnihkoli zakonov, morda pritoževala, čeprav jih je po drugi strani večina to izkoriščala in

pripomogla k še večji vladavini nespoštovanja zakonov.

Gilbert pravzaprav v vseh treh letih, odkar je postal njen krušni brat, Roweni ni nikoli rekel žal besede, niti ni v jezi nanjo položil roke, kot je to občasno počel njegov oče. Kot vitez je bil izredno izurjen in pogumen. Kot moški je bil pravzaprav zelo čeden, črnih las in temno rjavih opreznih oči, ki so človeka spravile v nelagodje. Vse do tega dne ga je Rowena sovražila samo zato, ker je bil sin svojega očeta. Zaradi svojega koristoljubja in trivialnih vojn s sosedi sta osiromašila njena posestva in ji odvzela vse tisto, kar je bilo vrednega in je prej pripadalo njej in njeni materi. Razdrla sta predporočno pogodbo, ki jo je v njenem imenu sklenil njen oče, in ohranjala njen samski status izključno zaradi svoje lastne dobrobiti – da bi se lahko še naprej okoriščala z delom njenih tlačanov in da bi od njenih vazalov lahko vsako leto zahtevala pomoč v vojnah.

Lansko leto pa se je Hugo d'Ambray nepremišljeno odločil, da bo zavzel trdnjavo Dyrwood, ki je ležala med enim od Roweninih posestev in enim od njegovih. To je bilo tako, kot če bi dregnil v sršenje gnezdo, saj je Dyrwood pripadal enemu najmočnejših vojaških poveljnikov severnih okrožij, lordu Fulkhurstu, ki svojemu vazalu v Dyrwoodu ni le priskočil na pomoč, premagal napadalcev in jih pognal nazaj do svojih meja,

ampak se je tudi odločil, da bo sistematično preganjal in uničil moškega, ki si mu je drznil krasti.

Tarča tega vojne željnega poveljnika pa na žalost niso bila samo Hugova posestva, ampak tudi tista, ki jih je imel Hugo pod nadzorom prek zavezništva. Ko mu je Stephen zaradi svojih problemov odklonil svojo pomoč, je ugotovil, da mu šibak kralj lahko koristi. Čeprav je bil Hugo v tej vojni, ki jo je začel iz pohlepa, ubit pred dvema mesecema, to za Fulkhursta ni bilo dovolj. Gilbert je namreč ugotovil, da ta dotični poveljnik uživa v maščevanju.

Gilbert ga je na sodišču tožil zaradi kaljenja miru, a so ga zavrnilo. To ga je tako razburilo, da se je odločil za vsako ceno osvojiti vsa izgubljena posestva d'Ambrayevih. Le da je bila cena, ki jo je plačal za to, žrtvovanje Rowene, ki bo morala zakonsko posteljo deliti s starim pohotnežem. Povedal ji je tudi to, da ne bo trajalo dolgo, preden bo kmalu spet prišla nazaj pod njegovo okrilje, saj je bil moški tako rekoč z eno nogo že v grobu. Ampak Gilbert je želel, da bi v zakonu s starim kozlom spočela otroka. To ji je zelo nazorno pojasnil, saj bi njo in njena posestva, vključno z Lyonsovo zemljo in bogastvom, dobil nazaj le na ta način. Prek njenega otroka bi prišel tudi do sredstev, s katerimi bi pridobil nazaj posestva d'Ambray, ki so bila zdaj v Fulkhurstovih rokah.

Načrt je bil, vsaj kar je zadevalo Gilberta, odličen. Z njim ni imel nobenih stroškov in na koncu bi dobil vse, kar je hotel – vključno z Roweno v svoji postelji. Prav v tem je bila srž njegovega načrta, saj je bil s svetlolaso lepoticco, ki je bila njegova krušna sestra, napol obseden.

Želel si jo je že od prvega dne, ko jo je videl. Takrat je bila stara komaj petnajst let. Ampak njegov oče mu je ni dovolil imeti in je poudaril, da bo njena vrednost brez deviške kože znatno manjša, čeprav nikoli ni imel namena, da bi se z njo poročil. Ampak Hugo d'Ambray ne bo živel večno in Gilbert je bil dovolj pameten, da je sprevidel, da njena presneta deviška kožica ni bila namenjena njemu, in potrpežljivo čakal, dokler tema ne bi bila več sporna, ker bo njena deviškost kmalu obljubljena nekemu bodočemu možu.

Iz tega razloga je Gilbert z njo ravnal lepo. Povrhu ni želel, da bi se zavedala njegove brezobzirne plati, ki mu jo je vcepil njegov oče. Preden bi jo končno dobil v svojo posteljo, je hotel, da bi si tudi Rowena želela njega. Želel si jo je tako močno, da bi se z njo celo poročil, če bi imel od tega kakšno korist. A ker so d'Ambrayevi že tako ali tako nadzirali njena posestva, koristi ni bilo. Z njo je nameraval biti, takoj ko bi zanosila, kljub načrtu, da bi jo enkrat v prihodnosti spet z nekom poročil in tako spet nekaj pridobil. Njenih možev se bo zlahka

znel. Težje bo pripraviti Roweno do tega, da ga bo vzljubila.

Ni pa računal na to, da se ji bo zameril, če jo bo z Lyonsom hotel omožiti brez njenega privoljenja, kar sploh ni bilo tako težko. V tem, da je pretepal njeno mater, ker je želel izsiliti njeno privolitev, ni videl hude žalitve. Daleč od tega. Ker je bil vajen gledati svojega očeta, kako je trpinčil lady Anne, mu to ni pomenilo nič. Ni pa upošteval dejstva, da Rowena zadnja tri leta ni preživela s svojo materjo na gradu Ambray, temveč na posestvu Kemel, zato je postala tako ravnodušna kot on. Tako globoko je bil prepričan, da se mu pri njeni materi ne bo nikoli treba poslužiti grobih prijemov, da ni več vedel, ali bo Roweno njegovo kruto ravnanje z lady Anne sploh omajalo. To je bila ena od najmanjših stvari, ki jih je lahko naredil, da bi dobil njeno privolitev, tako kot je bila prva, pri kateri ni bil uspešen, ko je pametoval in izpostavljal prednosti takšne poroke.

Gilbertova prva napaka je bila njegovo razmišljanje, da Rowena do svoje matere čuti tisto, kar je on čutil do svoje, kar je bilo praktično nič. Druga napaka pa je bila, da od Rowene ni pričakoval tako hitre reakcije, zato ni pogledal v njeno smer, vse odkar je pred nekaj trenutki začel pretepati njeno mater. Ampak ko je videl, da je Anne pogumno pogledala proti svoji hčerki, se je

ozrl nazaj in od jeze otrpnil, ker je zdaj spregledal svojo napako. Dekle je imelo svojo mater zelo rado. Njene velike oči v barvi safirjev so bile polne solz. S težavo se je zadrževala, da ga ne bi rotila, naj odneha, in to samo zato, ker je njena mati preprosto izjavila, da ne dopušča poroke z Lyonsom.

Bolje bi bilo, da bi jo omamil, jo poročil z Lyonsom in jo celo spravil v posteljo, preden bi prišla k sebi, in naloga bi bila opravljena. Zdaj pa so tiste lepe modre oči strmele vanj s takšnim gnevom, da je vedel, da si ga ne bo nikoli želela na tak način, kot je upal. Pa naj bo tako. Vseeno jo bo kmalu dobil, a zdaj je bil tako besen, ker se ni izšlo po njegovih pričakovanjih, da je prste stisnil v pest in od strani treščil v Annino glavo. V trenutku se je zlomila brez vsakršnega glasu.

Rowena je izpustila glas, nekakšno pridušeno javkanje, nato pa zašepetala: »Ne. Dovolj.«

Njeno mater je pustil viseti med svojima možema, se premaknil in se postavil pred hčer. Še vedno je bil razkurjen, ker ga je napačno predvidevanje stalo osebne pridobitve. To se je videlo v njegovih očeh in v njegovem izrazu, zato je z roko dvignil Rowenin obraz in jo prisilil k temu, da je to videla. Čeprav je bil v tistem trenutku zelo jezen, njegova roka zaradi svojih čustev do nje ni bila groba. Nevede ji je z enega lica celo nežno obrisal solze.

Kakorkoli že, njegov glas je bil osoren, ko jo je vprašal: »Se boš poročila z lordom Godwinom?«

»Bom.«

»Boš to naredila z veseljem?«

Rowena se je za trenutek nemo zazrla vanj, nato pa izbruhnila: »Preveč zahtevaš od mene ...«

»Nak. Kaj te stane nasmeh, če bo z njim hitreje izpolnil svoje obveznosti iz poročne pogodbe?«

»Ali dvomiš o izpolnjevanju njegovih obveznosti?«

»Ne, ampak ne smemo izgubljati časa. Fulkhurst trenutno miruje, čeprav samo zato, ker je pravkar osvojil trdnjavo Tures.«

Rowena je ob tej informaciji prebledela. Vedela je, da so zavzeli dva od njenih gradov blizu Dyrwooda, enega celo brez bojevanja, ampak grad Tures je bil največji med posestvi njenega očeta, njegova utrdba, ki je ležala veliko severneje. V gradu Tures je odraščala. Vse, kar je vedela o ljubezni in sreči, se je naučila tam, znotraj tistih kamnitih zidov. Zdaj je bil v rokah sovražnega poveljnika – ne, v rokah sovražnika je bil že zadnja tri leta, v čem je bila potemtakem razlika? Vsekakor ni bil v njeni lasti in tudi ni pričakovala, da kdaj bo. Tudi če bi ga lord Godwine v njenem imenu dobil nazaj, bi bil njen samo na papirju.

Gilbert si je njen izraz napačno razlagal, zato jo je hotel potolažiti. »Ne obupaj, Rowena. Lyons je obogatel, ko je pred dvajsetimi leti zavzel Kirkborough in ožemal mestne trgovce. Z njegovim bogastvom bom lahko kupil najemniško vojsko, ki bo hitro porazila Fulkhursta in ga poslala nazaj na svoje ozemlje. Tures bo tvoj v mesecu dni.«

Rowena ni odgovorila. Že prej so ji povedali, da je bila poročna pogodba napisana v njeno korist, da bodo nazaj pridobljena posestva pripadla njej in ne njenemu možu, kar pa v teh dneh seveda ni pomenilo nič, saj zakonov in pravic ni spoštoval nihče, pomenilo bi pa vse, če bi spet zavladal Henry. Lyons je nedvomno računal na to, da bo z njenim posestvom razpolagal sam. Gilbert je očitno mislil, da bodo prišla pod njegovo okrilje, kar je po njenem mnenju pomenilo, da če Lyonsa ne bodo pokopale starost in njegove tegobe, mu bo pri tem pomagal Gilbert. Ampak Gilbert je najprej želel, da Lyons zaplodi otroka. Tako kot vsak dan zadnja tri leta je Rowena drgetala in molila, da bi Henry Akvitanski spet sedel na angleški prestol. Njen oče je bil Henryjev vazal in Rowena bi mu prisegla zvestobo hitreje, kot bi mignila. Šele takrat bi se lahko znebila nadzora Gilberta d'Ambraya.

Namesto da bi povedala, kaj ji roji po glavi, je Gilberta vprašala: »Ali to pomeni, da boste pripeljali

moje vazale, ki bodo tokrat prisegli meni, ali bodo spet preveč zaposleni z vojskovanjem v vaših vojnah?»

Na njegova lica se je prikradla barva. To je bil samo eden od načinov, kako je njegov oče obšel črko zakona. Ko so po smrti njenega očeta posestva Belleme prešla pod skrbništvo drugega gospodarja, bi se moralo devet njegovih vazalov zglasiti pri Roweni in se ji pokloniti za posestva, ki so jih imeli v lasti prek nje, pa vendar v zadnjih treh letih, odkar so jo zadrževali na enem od Hugovih manjših gradov, ni videla niti enega od teh vitezov. Vsakič, kadar je to samo omenila, so jo odslovili z izgovori, da so njeni vitezi na obleganju ali sredi nekega spopada ali kaj podobnega. Nič ne bi bilo čudnega, če bi njeni možje mislili, da je mrtva. Za Huga bi bil to najlažji način, s katerim bi si zagotovil njihovo pomoč, ne da bi mu bilo treba odgovarjati na njihova vprašanja glede zaskrbljenosti o njenem blagostanju.

Gilbert je zdaj odgovoril z ostrim tonom, ki ji je vzel pogum za nadaljnje pripombe. »Pet tvojih vazalov je umrlo v bitki s Fulkhurstom, zaenkrat ne vemo, ali sir Gerard še živi ali ne, saj so ga določili za vodenje gradu Tures. Tista pošast ga je verjetno razmesarila, tako kot je to naredil mojim vitezom.« Nato je skomignil, s čimer je jasno nakazal, da se ni preveč obremenjeval s tem, ali je bilo Gerardu prizaneseno ali ne.

Nekaj malo barve, ki se je pojavila na Roweninih

licih, je spet izginilo. Postavila mu ni nobenega vprašanja več, ampak le zato, ker jo je bilo groza izvedeti, kateri vitezi so bili še pri življenju in kateri ne. Komu bi morala naprtiti krivdo za njihovo smrt? Fulkhurstu, ki jim je zadal smrtni udarec ali Gilbertu in njegovemu očetu, ker sta podžgala Fulkurstov srd? Usmiljeni bog, kdaj bo tej deželi spet zavladal mir?

Gilberta je tiho prosila, naj jo spusti. Ko je prikimal svojima možema, sta jo nemudoma izpustila. Napotila se je k svoji materi, a je Gilbert ujel njeno roko in jo usmeril proti vratom.

Hotela se mu je iztrgati, vendar je bil njegov stisk premočan. »Dovoli mi, da grem k njej.«

»Nak, zanjo bodo takoj poskrbele njene služabnice.«

»Videla je nisem že tri dni, Gilbert,« ga je opomnila, čeprav bi morala vedeti, da to ne bo zaleglo.

»Videla jo boš, ko boš nosila Lyonsovega otroka, s katerim boš zaščitila njegova posestva. Nič prej.«

Manipuliranju in prisili ni bilo videti konca. Ni mogla še naprej molčati, zato ni več brzdala svojih čustev in je polna sovraštva siknila: »Gabiš se mi, hujši si od svojega očeta. Bil je krut, ampak vsaj pošten!«

Edini znak, s katerim ji je pokazal, da so ga njene besede prizadele, je bil še močnejši stisk njene roke. »Delam samo v tvoje dobro ...«

»Lažeš! Naredila bom, kar hočeš, ampak če mi še enkrat rečeš, da bom od tega imela koristi, bom zakričala.«

Ni se prepiral z njo. Tisto, kar bi rad naredil, je bilo, da bi jo povlekel k sebi in jo poljubil, ker ga je njen ognjeni bes razvnel še bolj kot njena lepota. Ampak ni si je drznil niti poljubiti. Če bi se v Lyonsovi postelji znašla brez deviške kože, bi jo lahko nagnal in s tem uničil Gilbertove upe, da se bo polastil bogastva starega lorda.

Zato je samo rekel: »Potem pa pridi, še danes bova odjezdila v Kirkborough. Jutri se boš poročila.« In po prvih znakih uspešnega spočetja končala v njegovi postelji.

2. poglavje

V Kirkborough sta prispela ravno v času sončnega zahoda. Mestna vrata so bila še vedno odprta, vendar sta jezdila do stolpa, ki se je dvigal nad mestom. Rowena je gledala rdeče obsijane visoke zidove te ogromne utrdbe, ki so jo preroško opominjali, da vstopa v sam pekel.

Gilbert se je med to, dvanajst milj dolgo potjo pametno vzdržal razlage svojih pogledov, saj je Rowena prišla do točke, kjer ji je bilo vseeno, kaj mu je rekla. S pravnega stališča je bil njen krušni brat in varuh in bilo ni nikogar, ki bi trdil, da je do obojega prišel po krivem. Če Rowena ne bi imela matere, potem bi se slej ko prej uprla in naredila, kar bi bilo potrebno, da bi ušla iz trenutne situacije. Gilberta je po današnjem dnevju tako močno sovražila, da je celo mislila, da bi ga bila sposobna ubiti. Pobegniti seveda ni smela, ker niti

za trenutek ni dvomila, da njena mati zaradi tega ne bi neznansko trpela, v d'Ambrayevih rokah pa je pretrpela že dovolj.

Zdaj je veliko bolje razumela, zakaj so ju z materjo ločili takoj, ko so ju pripeljali iz Turesa. Če bi se Roweni in Anne nekako posrečilo pobegniti skupaj, bi lahko poiskali pomoč pri enem od mogočnih magnatov, ki so bili, tako kot Walter Belleme, Stephenovi nasprotniki. Rowena bi se potem po vsej verjetnosti morala poročiti, da bi se zaščitila pred d'Ambrayevimi, vendar bi moža lahko izbrala sama.

Nič od tega zdaj ni bilo pomembno. Bila je tu, da se bo naslednjega dne poročila. Ko bi le ... usmiljeni bog, že ničkolikokrat prej je svoje prošnje začela s temi besedami.

Ko bi je njen oče ne ljubil tako močno, bi se lahko, tako kot večina deklet, poročila pri rosnih štirinajstih letih. Njen izvoljenec je bil častivreden možki. V zakonu je bil pripravljen počakati toliko časa, dokler ne bi še malo odrasla in bi bila sposobna roditi otroka. Ampak njen oče tega prijaznega lorda ni hotel potisniti v skušnjava zaradi njene obetajoče lepote, niti se je ni bil pripravljen odreči kar takoj.

Ko le ne bi takrat sam odjezdil in se soočil z d'Ambrayevo vojsko, bi bil morda še živ. Tures bi